

дисхармоничната ѝ, едновременно и пораженческа, и жадна за надмощия душа... Париж е нейно убежище, той поощрява нейния любовен екстремизъм. Отново в „града на любовта“ прозвучава вторият смъртостремителен „зов“ на Лора към Яворов: *„Ако ти не си тук на 30ий май ст. стил (или един ден по-рано от тая дата) аз ще престана да живея“*... (7 май 1912). Така година преди фаталната развръзка на любовната война тя е вече предречена!

Разбира се, в София битката продължава с пълна мощ. С други средства, с нова, изненадваща и затова може би по-ефикасна тактика.

Най-странната амалгама на чувствата, вещаеща кървава разплата, е писмото от 8 май 1912 г.:

...Нищо не исках и не искам от тебе, но мене ми беше необходима вярата в твоята любов – за да бъда спокойна и щастлива. Нямам я. Отне ми я ти и всякога, когато мисля за това – аз те мразя – защото ти отне всичката радост от живота ми. Това е то убийството, което си направил... Какво повече можеш?

Чакам с нетърпение писмото ти, то дохожда, то е понякога и нежно – а тази нежност аз не мога да почувствувам – като че ли тя не е предназначена за мене, като че ли по погрешка съм отворила чуждо писмо... А мене това ме измъчва до полунощ и аз те мразя винаги, когато ти казваш, че ме обичаш, толкова повече те мразя, колкото по-жадно очаквам любовта ти, защото все по-малко вярвам, че ти си способен на нея.

Стой си в София, разбира се – щом твоето идване ти се представлява като някаква жертва – аз съвсем не го искам, защото не обичам жертвите и жертвоприносителите...²⁴

Уви, в трагичната любовна битка жертвите са неизбежни. Само доброволната жертва преобразява омразите в любви. Удивително е как се стопяват враждите между Петко Тодоров и Яворов след смъртта на момичето със „залюбени очи“, във „върховните минути“ на чиято кончина поетът жестоко сърдечно не е допуснат. П. Тодоров подписва писмата си до Яворов след гибелта на сестра си с „братски поздрав“, като отбелязва на 12 август 1910 и следното: *„Скърбяха всички, че са я тормозили за любовта ѝ с Яворов и ненавистта към него се превърна в нежна обич“*...

Така че когато Лора категорично заявява: *„Аз изобщо не съм видяла в живота си, нито в своя, нито в чуждия – нито едно искрено жертвоприношение“* (април 1911), тя не е осъзнавала съдбата на „малката мила Мина“ и историята на нейната истинска болест...

²⁴ Лора – Яворов. Писма и документи, с 292.